

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIV | číslo 2 | neděle 2. dubna 2023

Obsah čísla

Velikonoce v naší farnosti

Velikonoční bohoslužby

Venkovní křížová cesta

Jsmo na konci postní doby

Pomozme nést kříže jiných

Nebojme se, On nás ponese

Plánujeme opravy na faře

Senioři se zase scházejí

Bez obětí se neposuneme

Františkovo výdejní okénko

Vytrvalý trvalý jáhen

Být součástí farního společenství je milost

Víkendovka Žraloků

Pozvánka na veselici

Otrokovice—živá farnost

Nesme světlo Kristovo do světa

V pátek na začátku postního období jsem jel do práce autem. Koncem týdne už bývám unavený. Tentokrát mne však únava rychle přešla. Nad Tlustou horou svítalo. Celá obloha byla jedním úchvatným divadlem. Ranní mráčky osvítilo slunce, které bylo ještě za obzorem. Vše bylo uspořádáno chaoticky, přesto výsledek byl dokonalý. A ty barvy! Od světla žluté, přes červenou, růžovou, fialovou až po hnědou a zcela černou. Přitom mi padl pohled na malý obláček. Uprostřed vši té nádhery zářil oranžový mráček-rohlíček. Ač malý, stále přitahoval můj pohled. Bylo v něm poselství pro mne a možná i pro vás.

Vstupujeme do Svatého týdne. Čekají nás nejdůležitější dny v roce. Snažíme se připravit na Velikonoce. Někomu se to daří lépe, někomu hůře. Možná jsme se ani pořádně připravovat nezačali. Ale nebojme se, Pán nestojí nad námi se stopkami v rukou. Vzpomeňme na lotra po Pánově pravici. Nepřipravujeme se pro Pána, ten nás čeká a vyhlíží neustále. Připravujeme se pro sebe. Za týden budeme stát se zapálenými svícemi v rukou. Zazní slova: Čtyřicet dní jsme se připravovali...

Přátelé, teď nastal pravý čas. Neřešme, co bylo, nebylo, co bude. Ode dneška si každý den najdeme klidnou chvíli věnovanou mému vztahu k Bohu. Nemusíme Mu vůbec nic říkat. Postavme se do Jeho přítomnosti. Nechme se Pánem připravit. Nechejme Ho, aby nás proměnil... Pane, Ty na mne čekáš. Vždycky máš na mne čas. Toužíš prozářit moje temnoty. Pomoz mi naplno prožít Tvou přítomnost v mém srdci.

Jako ten nenápadný mráček, který se nechal osvítit světlem slunce. Tím mráčkem jsme každý z nás. Dovolme Pánu vydávat světlo skrze nás. Nechme se ozářit a prozářit Boží milostí. Poneseme pak světlo Kristovo do světa. Svým úsměvem, svou pomocnou rukou, svým milým slovem. Prostě tak, jak nás Pán povede. ■

Petr Staněk

Velikonoce v naší farnosti

Velikonoční vzpomínka

Milí farníci, pocházím z farnosti Valašské Klobouky, kde chodí do kostela mnoho lidí. Jen pro ilustraci, i dnes v neděli ve Valašských Kloboukách bývají 4 mše svaté (důvodem je malý kostel a velký počet lidí) a další 3 na vesnicích. Proto byla naše farnost vždy kaplanským místem. Jeden kněz to nemá šanci zvládnout. Jak vzpomínám na Velikonoce? O tom, co mi dalo uchovávaní tradic ve formě řehotání z kostelní věže, které nahrazovalo zvonění, jsem se rozepsal v úvodníku Otokovických novin.

A jak jsem to prožil jako ministrant? Jako kluk si vzpomínám, že jsem jednou na Zelený čtvrtek brečel. Přišel jsem o hodinu dříve do zákristie a již pro mě nebylo oblečení. U oltáře bylo kolem 30 ministrantů, a protože všichni chtěli na tyto největší svátky ministrovat, klidně jsme přišli mnohem dřív, abychom si obsadili oblečení. Dodnes se vidím, jak

sedím smutný v prvních tzv. „dětských lavicích“ a s dalšími kamarády, kteří dopadli stejně jako já, pozorují ostatní kluky, kteří byli v zákristii dřív jak my a mohli ministrovat. Ale od ministrování mě to neodradilo.

Později, to jsem nebyl ještě v semináři, jsem si vzal na starost nácviky ministrantů před těmito velikonočními obřady. Zabrало to obrovské množství času, ale poprvé jsem zažil, jak tyto obřady mohou být krásné, když se nacvičí. Neměli jsme špatného pana faráře, ale nácviky nedělal. A tak to bylo o hodně velké improvizaci a taky zmatku. Od té doby nelituji času nácviku s ministranty, o to více si to pak všichni vychutnáme. Kež se nám to podaří opět i letos, abychom vám mohli pomoci krásně prožít toto největší naše slavení v liturgickém roce. ■

O. Pavel Šupol

Velikonoční program bohoslužeb

Den	Otokovice	Kvítkovice
Zelený čtvrtek 6. 4.	18:30	
Velký pátek 7. 4.	15:00	9:00 Křížová cesta
Bílá sobota 8. 4.	9:00–19:45 Přístup k Božímu hrobu	
Velikonoční vigilie 8. 4.	20:00	
Velikonoční neděle 9. 4.	7:30, 10:30	9:00
Velikonoční pondělí 10. 4.	7:30	9:00

Křížová cesta za úsvitu na žlutavském kopci

K přípravám na Velikonoce neodmyslitelně patří také venkovní křížová cesta. Letos jsme ji pojalí trochu netradičně a vyrazili brzy ráno. Nenechali se zahanbit staří ani mladí, a tak se nás v sobotu 25. 3. ještě za tmy ve 4:20 sešlo u lávky přes Moravu 17. Ti, kteří mají stále ještě ostrý zrak, se ujali čtení jednotlivých zastavení a postupně jsme putovali až na Žlutavy. Během cesty

nás svým zvukem doprovázelo spoustu zvěřících obyvatelů lesa, takže dohromady jsme tvořili při zpěvu postních písniček skvělou kapelu. Když jsme vyšli na kopec a přečetli poslední zastavení, už začínalo svítat. Celou křížovou cestu jsme zakončili společnou modlitbou, sdělili si nejdůležitější zážitky a vyrazili na cestu zpátky. ■

Jana Skalníková

Jsme na konci postní doby. A co dál?

Jsme na konci postní doby, která začala Popeleční středou. Připravujeme se na svátky, které vrcholí naplněním Božího tajemství, kdy se Ježíš za nás obětoval a svou smrtí a vzkříšením nás vykoupil. Velikonoe jsou tedy nejdůležitější svátkem všech křesťanů.

Od pradávna jsme zvaní k postu, almužně a modlitbě. Podstatou postu není jen zdrženlivost od jídla, neboť by to bylo zbytečné, pokud bychom nebyli zdrženliví od našich nepravostí. Almužnou se nemyslí jen finanční pomoc, ale pomoc potřebným jakéhokoliv druhu, např. almužna slova. Dávat sebe, svůj čas, zájem a trpělivost své rodině, trpícím, osamělým, strádajícím, nešťastným nebo nemocným, to je také almužna.

Modlitbou člověk přebývá u Boha, kterému záleží na zdárném životě každého z nás. V postní době se modlíme společně či soukromě křížovou cestu. Je to jedinečný způsob, jak propojit to těžké v našem životě s utrpením Krista a jak si uvědomit, že na těžkosti nejsme sami. Je to příležitost, jak se s Ním setkat v našem srdci, které bývá často sevřené starostmi a trápením. Je ale důležité se otevřít tomu, co nám Bůh chce říci, a spojit svoji cestu s křížovou cestou Ježíše. Všeobecně řečeno, modlitbu můžeme brát jako projev lásky k bližnímu. Modlit se je potřebné za sebe, rodinu i cizí lidi, známé i neznámé, za přátele i nepřátele.

Nejednejme však přitom jako farizeové, jejichž snaha sice byla plnit Boží vůli, přesto je veřejně Ježíš vyzýval k pokání. Byla to tehdy od Ježíše nevídaná odvaha, proto ho tak farizeové nenáviděli a dokonce požadovali veřejnou popravu tohoto „lži proroka“ z Nazareta, jak ho nazývali. Buďme proto prozíraví a neoznačujeme ta-

ké „lži prorokem“ toho, kdo jím není. Neuposuzujme, kdo je dobrý a kdo už ne.

Dovolili jsme Bohu, aby nás proměnil? Najdeme v sobě ochotu poslechnout Boží hlas? Prokazujeme milosrdenství? Buďme milosrdní, jako je milosrdný náš nebeský Otec. Milosrdenství, soucit a vzájemné po-

rozumění je to, co tak v dnešním světě postrádáme. Postní doba nemá být jen chmurným odříkáním, ale dobou prohloubení vztahu k Bohu. Má být i o tom, že změním vztah k druhým lidem. Máme možnost růst ve víře na různých duchovních postních obnovách nebo poslechnout si promluvy kněží na YouTube. Budeme oslavovat Kristovo radostné vzkříšení a obnovovat křestní sliby slovem věřím.

Opravdu věříme, že budeme jako mrtví také jednou vzkříšeni k nepomíjitelnosti? (1 K 15,52) Proč se tedy tak někdy bojíme, jako bychom neměli naději ve vzkříšení?

„A tak moji milovaní, buďte pevní, neďte se zvíkat, buďte stále horlivější v díle Páně, vždyť víte, že Vaše práce není v Pánu marná.“ (1 K 15,58). Toto povzbuzení z Písma svatého patří jistě všem křesťanům, ale chtěla bych je připomenout konkrétně našemu smíšenému chrámovému sboru, schole a všem ostatním, kteří se postarají o to, aby i ty letošní Velikonoce byly krásné a radostné a oslava důstojná, proložená překrásnými sborovými zpěvy v čistém a květinami krásně vyzdobeném kostele. Už se moc těším na poslech písní zpívaných našim vynikajícím sborem a také na to, jak si i já radostně zazpívám s ostatními, když budou mladí hrát na kytary a jiné hudební nástroje. Radost ze vzkříšeného Krista, který nám přinesl spásu, a krásné svátky přeji Vám všem! ■

Miloslava Zlatušková

Pomozme nést kříže jiných

Ráda bych tak trochu navázala na článek, který jsem psala v minulém Farním občasníku. Bylo to o modlitbě. O tom, jak můžeme vše, co prožíváme, v modlitbě odevzdávat našemu nebeskému Otci, modlit se nejen za sebe, ale také za naše blízké, za přátele, za naši farní rodinu. Asi je to i většinou, ale stále víc vnímám, kolik je kolem nás bolesti a utrpení, nemocí, problémů v rodinách apod.

Už je to rok, co si Bůh povolal k sobě mého tátu. Tolik jsme se modlili, nejen naše rodina, ale spousta dalších lidí, za jeho uzdravení. Tyto modlitby byly pro něj velkou posilou. A jsem přesvědčená, že právě v té síle byl schopný a ochotný přijmout Jeho vůli, která nakonec byla jiná, než jakou jsme si ze srdce přáli. A přesto věřím, že to dopadlo tak, jak mělo, i když tomu doteď vůbec nerozumím. Tátův odchod byl pokojný, jak pro něho, tak i pro naši rodinu, a to i díky modlitbám a obětem tolika lidí.

Možná právě kvůli tomu, že jsem si znovu uvědomila sílu modlitby, vznikla před půl rokem myšlenka vytvořit postně-modlitební řetězec kvůli jedné vážně nemocné osobě. Proč postně-modlitební řetězec? Protože víme a věříme, že v půstu a modlitbě je velká síla. V Bibli si můžeme přečíst například o Ester nebo Danielovi, kteří se postili a modlili, a Bůh je vyslyšel. Anebo Ježíš, který se postil 40 dní před tím, než začal veřejně působit a konat zázraky. Musíme mít ovšem na paměti, že Bůh není ten, který by plnil všechna naše přání jako nějaký automat. Vždyť On sám nejlépe ví, co je pro každého z nás dobré. Moc bychom si přáli nějaký zázrak, ale nesmíme zapomínat na Boží vůli. Všechny ty

problémy a nemoci lidí, za které prosíme, Mu ale chceme svěřit. A my jim můžeme vyprošovat sílu a odvahu Jeho vůli přijímat.

Nejprve vytvořila Kačka tabulku, do které je možné se zapisovat. Rozeslaly

jsme ji asi na 100 mailových adres a byly v úžasu, jak rychle se tabulka začala zaplňovat. A tak vlastně vzniklo nové „společenství na dálku“. Do modlitebního řetězce je zapojeno už přes 50 lidí. Každý den si někdo bere „stráž“, modlí se a v rámci možností i postí na konkrétní úmysl. K němu se samozřejmě může přidat kdokoliv další. Postupně jsme začaly do tabulky přispívat i další úmysly. Píší

záměrně půst v rámci možností, protože ne každý se může např. ze zdravotních důvodů postit. Ale jak víme, půst nemusí být jen od jídla. Je spousta dalších možností. Určitě je tu pro nás příležitost začít bojovat třeba s nějakou svojí závislostí.

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ (Jan 15,13) My nemusíme doslovně za někoho položit život, ale můžeme z lásky za někoho dát v oběť něco ze sebe. I to je skutek milosrdenství. Někdy se nám možná nechce, musíme se hodně nutit a pak jsme jako ten Šimon z Kyrény, ale někdy stačí i drobný skutek lásky jako udělala Veronika, když podala Ježíši roušku. I my můžeme pomoci nést kříže našich bližních.

Kdo by se chtěl k našemu postně-modlitebnímu společenství připojit, může napsat na níže uvedený e-mail a my mu rády pošleme odkaz na tabulku, kde je možné se zapisovat. Jsme si ale vědomy toho, že ne každý má tuto možnost, a přesto by se rád zapojil. Proto bude možné se

Nebojme se, On nás ponese!

Nedávno jsem četl příběh o malé dívce, která pobývala na rehabilitační klinice, kde se učila znovu chodit. Stála na chodbě opřená o stěnu, naproti ní byla rehabilitační sestra. Ta na ni volala: „No tak, neboj se a pusť se!“ Dívka se na ni nedůvěřivě dívá a bojí se. „Povídám ti, pusť se a pojď ke mně!“ Slzy se jí derou do očí, ale nakonec se přece jen odváží, udělá dva kroky a skončí u sestřičky v náručí. Byly to po dlouhé době první krůčky, které zvládla úplně sama.

Jak často se i my ocitáme v různých situacích, kdy nás svírá strach. V životě každého z nás se tu a tam objeví něco těžkého, kdy se bojíme, že to nezvládneme. U nás na Charitě se s těmito situacemi setkáváme prakticky denně. V našich službách se staráme o velké množství lidí, kteří prožívají těžké životní situace, ať už je to nemoc a osamění ve stáří, ztráta zaměstnání, dluhy, rozpad rodiny, ztráta střechy nad hlavou a mnohé další. Tito lidé bývají plni strachu a nejistoty, stejně jako ona dívka z našeho příběhu. My se jim snažíme podat pomocnou ruku a oni leckdy tápou a často je to právě o tom rozhodnout se a udělat první krok.

Před sebou máme dobu, kdy si připomínáme velmi silný příběh Boží lásky k nám. Ježíš, když bylo po poslední večeři, klečel v Getsemanské zahradě. A protože

měl lidskou přirozenost, také se ho zmocnil strach. V tu chvíli se modlil k Bohu: „Otče, chceš-li, odejmi ze mě tento kalich.“ Ale vzápětí dodává: „Avšak ne moje, ale tvá vůle se staň.“ A co následovalo dál, všichni víme. Byly to chvíle odevzdanosti do Božích rukou, bolestivá cesta na Kalvárii, která končí slovy: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“.

Často se mi vrací slova otce biskupa Škarvady z jeho homilie při mši svaté na jednom setkání mládeže, kde s temperamentem jemu vlastním prohlásil: „Vzpomeňme si na to, když nás rodiče učili plavat. Čím více jsme se vodě bránili, tím to bylo horší. Ale jakmile jsme se jí nechali volně unášet, voda nás sama krásně nesla. Kolikrát se v našem životě dostáváme do situací, kdy nevíme jak dál a jsme plni strachu a nejistoty z toho, co nás čeká. Život se nám zdá jako dravá řeka. Ale Pan Ježíš je tu za všech okolností s námi, otevírá nám svou náruč a říká: Neboj se, skoč! Jsem s tebou! Nebojme se tedy vrhnout do Jeho náruče a nechme se strhnout nekonečným proudem Jeho lásky k nám! Nebojme se a On nás ponese!“

Přeji vám požehnané prožití nadcházejících dní a nechme se nést proudem Jeho lásky, tryskající ze dřeva kříže. ■

Jan Žalčík

■ *Dokončení z předchozí strany*

vzadu v kostele zapsat i na papír. Od 12. dubna zde najdete vytištěnou tabulku na zapisování a zároveň si můžete přečíst úmysly, které budeme dle potřeby aktualizovat. Pokud vy sami potřebujete svěřit do modliteb své těžkosti, nebo víte o někom z vašeho okolí, je možné úmysly přispívat. Klidně i anonymně, náš Bůh už bude vědět. Nemusíme být na své problémy sami.

Na závěr chceme poděkovat všem, kdo se zapojili nebo zapojí. A to i těm, kdo se

nezapisují, ale ve svých modlitbách myslí právě na všechny, kdo Boží pomoc potřebují. Ani my nikdy nevíme, kdy budeme také potřebovat, aby se za nás někdo modlil a přimlouval. Přejeme nám všem vytrvalost a pevnou důvěru v Boha. Vždyť Jemu na nás záleží, každý z nás je pro Něj vzácný. ■

Marta a Kačka Rafajovy
rafajova@seznam.cz

Aktuální farní informace

Plánujeme opravy na faře

S ohledem na růst cen energií jsme s ekonomickou radou přemýšleli, jak snížit spotřebu energií v dalších letech. Protože fara ani přístavba fary není zateplená, je právě toto první krok, který jsme se rozhodli řešit. S tím souvisí i výměna oken, která mají za sebou již 28 let. K tomu se přidávají dvoje vchodové dveře, které jsou jen obyčejné vnitřní.

Na výměnu oken a dveří jsme oslovili firmu Decro Bzenec. 29 ks oken a 2 vchodové dveře nás vyjdou na 417 450 Kč, cena pro farnost s výraznou slevou.

Na zateplení fary i přístavby včetně zateplení stropu na půdě a foukané izolace do pultové střechy v části fary ve dvoře máme nabídku od firmy Fasády Šimek za 2 536 412 Kč.

Celkově výměna oken, dveří i zateplení celé fary i přístavby vychází na 2 953 862 Kč.

Navíc jsme museli řešit v průběhu zimy opravu dvou starých kotlů, které časem bude potřeba vyměnit. Jedním z nich se vytápí i suterén kostela. Při vedení tepla z přístavby až pod kostel dochází k vel-

kým ztrátám tepla. Dříve to nebylo možné řešit jinak, dnešní kotle ale již nevyžadují samostatný komín. Proto jsme oslovili instalatéra, zda je možné mít kotel přímo v suterénu v dílně. Zjistili jsme, že je to realizovatelné. Cenovou nabídku zatím nemáme, ale s ohledem velké úspory plynu, která se tím nabízí, chceme i tohle v létě realizovat.

Kde ale sehnat tolik financí? V současné době máme na účtu kolem 1,7 milionu korun.

Ve spolupráci s arcibiskupstvím hledáme cestu k získání dotace. Bohužel fara není rodinným domem, ale občanskou vyba-veností, a tak musíme hledat zdroje dotace jinde než v Zelené úsporám.

Pro všechny tyto opravy jsme se rozhodli i přes značnou výši financí, protože by se farnosti při dnešních cenách energií mohly nejen rychle vrátit, ale i v budoucnu hodně peněz ušetřit.

Prosím tedy nejenom o finanční podporu, ale především o modlitbu i za získání dotace. ■

Za ekonomickou radu o. Pavel

Stručně z farnosti

Pohřby za poslední období

Jindřiška Lacigová, Božena Tkáčová, Anna Kubíčková

Změna telefonního čísla farnosti

Naše farnost má nové telefonní číslo kanceláře, které je 734 263 904.

Seznam mší a intencí

V menu na farních schránkách je přidán odkaz **Bohoslužby aktuálně**. Obsahuje úplný a aktuální seznam bohoslužeb na další období, včetně jejich úmyslů. Sledujte **Bohoslužby aktuálně!**

Misijní koláč

Každý rok v postní době se sešla parta dětí, vedoucích a babiček z kostela a společně celé odpoledne pekly koláčky. O tom, jak to bylo náročné, psát ani nemusím. Proto jsme se letos rozhodly dát babičkám volno a pokusit se to zvládnout samy. Myslím, že jsme v této zkoušce obstály dobře. I přes to, že koláčků bylo stejně jako loni, tak nakonec pochybělo. Všem, na které se nedostalo, se omlouváme a slibujeme, že příští rok toho bude ještě více! Všem pekařkám, které pekly doma, moc děkujeme! Těšíme se zase za rok! ■

Kristýna Bilíková

Senioři se zase scházejí

Pravidelná setkání seniorů měla v naší farnosti dlouhou tradici. Impuls k nim dal před lety někdejší farář o. Vojtěch Šíma. Setkání probíhala spoustu let až do doby covidu. Pak ale již jejich organizátorkám nesloužilo zdraví a nedostávalo se jim už sil. Na podzim 2022 se přípravy těchto akcí ujaly paní Miroslava Přikrylová a Františka Vrzalová. S první z této dvojice jsme si vykládali, jak obnovená setkání seniorů probíhají.

Když přestalo fungovat Setkávání seniorů, jak moc jste cítila, že to nejstarší generaci našich farníků chybí?

Cítila jsem to. Potkala jsem několik seniorů u kostela, kteří vzpomínali na ta setkání, na to jak rádi tam chodili a jak byla tato setkání pěkná. Říkala jsem si, že by bylo škoda, kdyby tato akce zcela zanikla. Také jsem myslela na důležitost modlitby seniorů, kterou připomíná Písmo: „Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Eunike...“ (2 T, 1,5)

Proč jste se rozhodla, že tu akci povedete? Váhala jste, musela jste moc bojovat?

Rozhodly jsme se dvě, s Františkou Vrzalovou, a původně jsme obě váhaly. Chtěly jsme jen navázat na pěkné setkávání lidí a moc jsme nevěděly, do čeho jdeme. Ještě teď toho nevíme mnoho a postupně sbíráme informace, jak to dělat. Pomohl nám o. Pavel, který nám dal materiály. Z těch jsme vybraly „Rok s papežem Františkem“. Také nám hodně pomohly starší členky svými radami a povzbuzením.

Hrála ve vašem váhání hlavní roli obava z toho, že jste nevěděli, jak na to, nebo i něco jiného?

Ano, ta váhání byla spojena s obavou, jestli to zvládneme, a jak nás senioři přijmou. Laťka byla z dřívějšíka nastavena vysoko.

Neměla jste obavu, že si vytváříte závazek na hodně dlouhou dobu?

Ne, neměla, i když nikdo z nás neví, co nás čeká a jak budeme zdraví.

Jak jste vymysleli náplň prvního setkání?

Podle získaných informací jsme udělaly jednoduchý program: modlitba, čtení ze získaných materiálů od o. Pavla, diskuze k tématu, zkušenosti a svědectví ze života. Snažíme se, aby na setkání vládla příjemná atmosféra.

Diskuse na takových akcích bývá často mrtvá, jen těžko se dá rozproudit.

Ne, nemáme tento problém. Témata jsou zajímavá a každý rád přidá své zkušenosti do diskuze. Přijďte se podívat.

Kolik vás přišlo na první setkání?

První setkání bylo na téma Rodino, prožívej radost z víry a sešlo se nás 12. Na druhém asi 14, to mělo téma Víra jako paměť.

Víra jako paměť? To mohlo být zajímavé setkání.

Ano, bylo. Přečetli jsme si tam zamýšlený papeže Františka, který v něm řekl: „Nasloucháte prarodičům? Otvíráte svoje srdce paměti, kterou nám podávají prarodiče? Lid, který nenaslouchá prarodičům, je lid, který umírá.“ A k tomu se pak ve skupině diskutovalo. Lidé uváděli různé příběhy ze svého života, co se stalo v jejich rodinách. Vzpomínky jsme prokládali modlitbami, desátkem růžence, bylo to takové hodně neformální a čas nám krásně plynul.

Jaké další náměty máte připraveny?

Další budou např. Rodina sílí modlitbou, nebo Dovolit Pánu, aby nás potkal. Kdo chce, může přijít, rádi uvidíme každého, stačí jen sledovat ohlášky v kostele. ■

Ptal se Pavel Ludvík

Bez obětí se neposuneme

V těchto dnech jsem dočetla knihu, která ve mně zanechala hluboký dojem, a ráda bych se o pár informací podělila s čtenáři FOMu. Jedná se o duchovní život manželského páru pod názvem: „Karel a Zita Habsburští“. Tito hluboce věřící manželé a poslední vladaři rakousko-uherské říše byli ve svém životě nesmírně oddáni nejen svému lidu, ale hlavně Bohu. Uměli citlivě naslouchat Božímu vedení a tomu, co se od nich jakožto od vládařů ve strašné době první světové války očekávalo.

Měli spolu 8 dětí. Karel převzal vládu naprosto nečekaně a rychle, když „nám zabil v Sarajevu Ferdinanda“ a začala první světová válka. Veškeré úsilí tohoto bohabojného manželského páru směřovalo po celou dobu války k jejímu ukončení. Karlova představa směřovala k jednotné Evropě, kde by byly zachovány královské tradi-

ce a ke společné armádě složené z mnoha národů, z nichž by ale každý na svém území rozhodoval ostatní záležitosti dle svých potřeb a zájmů. Myslím, že jeho myšlení bylo prozíravé, až nadčasové, a dnešní Evropa se jeho snu dost podobá.

Varoval před příchodem bolševismu z Ruska. Nešel cestou úspěchu a vždy se ptal svého nitra na to, co od něj žádá Bůh, co je nejlepší pro jeho lid. Věděl, že v tak pohnuté době, kdy končila válka a revoluční myšlení se šířilo jako lavina do všech států Evropy, nemůže bojovat o trůn, na který měl nárok, za každou cenu, neboť hrozily občanské války v národech jeho monarchie. Věděl, že musí pro svůj lid v zájmu zachování míru podstoupit oběť.

Oba manželé tedy souhlasili s deportací na ostrov Madeira, kde Karel, poslední císař habsburské monarchie roku 1922, ve svých 34 letech zemřel na zápal plic. Jejich poslední osmé dítě se narodilo až po jeho smrti. Jeho žena, císařovna Zita, i jejich děti strávily zbytek života v exilu. Ji i její rodině poskytl přístřeší mnoho klášterů a šlechtických rodů. Zemřela plně politicky i společensky orientovaná v úctyhodných 96 letech roku 1989 ve Švýcarsku. Karel I. Habsburský byl blahorečen v roce 2004 a beatifikační proces císařovny Zity probíhá od roku 2009.

Neumím si představit, že v dnešní době by někteří politici dokázali odejít ze svých postů s takovou pokorou a grácií, když se nedokáží domluvit pro blaho svého lidu. Jak by nám bylo dobře, kdyby namísto laciného divadelního předvádění, jak to myslí s námi dobře, raději opravdu začali přemýšlet všichni společně, jak národ z krize vyvést. Bez Božího vedení, bez velkých, ale i malých obětí jednotlivců se společnost ve svém směřování většinou nikam neposouvá. A nemusím mluvit jen o společnosti, týká se to i naší farnosti, našich rodin nebo nás samotných. ■

Jana Arbanová

I dnešní doba si žádá oběti

V únoru jsem se zúčastnil přednášky o tom, jak po roce 1948 komunisté prováděli destrukci církví a celé země. V těch dnech jsem měl hlavu plnou utrpení řádových sester z románu Bílá voda, který se stejným tématem zabývá. Když jsem během přednášky porovnával tehdejší a dnešní dobu, viděl jsem, jakou neskutečnou svobodu naše církve má. Uvědomil jsem si ale, že ta svoboda byla vykoupena utrpením biskupů, kněží, řádových sester i mnoha věřících a nekonečnou řadou jejich obětí.

Naše farnost dnes může velmi svobodně rozvíjet svou činnost, ale určitě je to díky mnoha obětem a odříkáním, které za minulého režimu přinesli její členové, z nichž mnozí ještě sedí v kostele mezi námi. Chci jim za to poděkovat. Dnešní doba si také žádá malé či velké oběti. Nevyhýbejme se jim, vždyť naše děti z nich jednou budou třeba žít stejně, jako my žijeme z obětí, které přinesli naši předkové. ■

Pavel Ludvík

Františkovo výdejní okénko

Milí čtenáři FOMu! Dnešním dnem vstupujeme do ticha Svatého týdne a těšíme se na oslavu Zmrtvýchvstání našeho Pána. Ráda se ve vzpomínkách toulám po Svaté zemi, kde se to všechno důležité odehrálo a kde jsem před léty mohla být na pouti, a při té příležitosti navštívit místa nám křesťanům tolik drahá. Vzpomínám na Galileu – na místa v Nazaretu, v Káni nebo na projížďku po Genezaretském jezeře. Vzpomínám na Betlém a na Jeruzalém – na Kalvárii, na mocnou mši svatou v Getsemanské zahradě. Vidím v ní ty staré olivovníky, které už pamatují stovky let...

A tak si dnes představuju, jak nám papež František ze svého výdejního okénka nabízí taštičky plněné olivami. Rád je kdysi přátelům připravoval, tento recept se jmenuje „Empanadas“. Nedalo mi to a nedávno jsem ho vyzkoušela, je to skvělé slané jídlo, ideální třeba k vínu. Papež František s oblibou říká: „S jídlem servírujeme i srdce.“

Ráda se ale podělím také o jeho „duchovní pokrm“ z kázání, které měl 5. dubna 2021, kde nám vysvětluje, co to znamená „jít do Galileje“. Přijměme tedy jeho velikonoční výzvu a pojďme do Galileje, kam nás předešel vzkříšený Pán.

„Jít do Galileje znamená především začít znovu. Zmrtvýchvstalý Ježíš říká učedníkům: „Pokračujme tam, kde jsme začali, chci, abyste znovu byli se mnou, navzdory a proti veškerému nezdaru!“ Takový je Pán, vyznačuje nové stezky na cestách našich porážek. Také z trosk našeho srdce – a každý z nás je dobře zná – může Bůh vytvořit umělecké dílo. Neustále jde napřed – jak v kříži, utrpení, zármutku a smrti, tak ve slávě života, který vstává z mrtvých, v naději, která se znovu rodí. Jít do Galileje znamená naučit se, že víra, pokud má být živá, se musí v pokoře nechat překvapovat novými Božími cestami. Boha nelze zařadit

jen mezi dětské vzpomínky, protože byl vzkříšen, žije a nepřestává udivovat. Kráčí s tebou každý den, v situaci, kterou právě prožíváš, ve zkoušce, již procházíš, i když se všechno zdá být ztraceno.

Jít do Galileje znamená jít na hranice, protože Galilea je to nejodlehlejší místo. A přesto Ježíš začal své poslání právě odtud a hlásal těm, kdo jen s námahou pokračují v každodenním životě - lidem vyrazovaným, křehkým a chudým. Aby se stal tváří a přítomností Boha, který vytrvale hledá malomyslné či ztracené, protože v jeho očích není nikdo ztracený. A také po nás Kristus žádá, abychom se s ním ubírali do této „reálné Galileje“. Jsou to cesty, jimiž denně kráčíme, kde se On zpřítomňuje v životech kolemjdoucích a sdílí s námi čas, domov, námahu, kříže a naděje. V Galileji se naučíme, že Vzkříšeného můžeme nalézt v tváři bratrů, v úsměvu radujících se a v slzách trpících. Užaseme nad tím, jak se Boží velikost vyjevuje v nepatrnosti. Ježíš je přítomen v srdci světa a vyžívá také nás, abychom překonali bariéry, zvítězili nad předsudky, přistupovali k lidem, kteří žijí vedle nás, a tak odkryli milost každodennosti. Přes všechny porážky, zlo, násilí, utrpení a smrt – Zmrtvýchvstalý žije a řídí dějiny.“ ■

S přáním požehnaných velikonočních a jarních dnů vybrala Marie Čechová

Charita ČR pomáhá Turecku a Sýrii

Začátkem února zasáhlo Turecko a Sýrii ničivé zemětřesení. Zahynulo více než 52 000 lidí, miliony přišly o střechu nad hlavou. Postižené území je větší než celá Česká republika. Charita ČR pomáhá díky prostředkům získaným ze sbírky Charita pro Turecko a Sýrii, která probíhá i nadále. Přispět můžete na účet 55660022/0800, variabilní symbol 118, příp. přineste J. Žalčíkovi do sakristie. ■

Ze života otrokovické farnosti

Vytrvalý trvalý jáhen mezi námi

V neděli 5. února 2023 jsme při ranní mši svaté prožili velmi pěknou slavnost – náš dlouholetý jáhen pan Alois Orliťa při ní děkoval za 90 let svého života.

Kostel byl opravdu zaplněný všemi, kteří mu chtěli popřát, a po dlouhé době ho zase uvítat mezi námi. Mši celebroidal biskup Josef Nuzík a bylo vidět, že i pro něj to byl sváteční okamžik, hned na začátku sešel z presbytáře, aby oslavence osobně přivítal a potřásl si s ním rukou. Celá mše se nesla v duchu vděčnosti za to, co pan Orliťa svým působením v naší farnosti vykonal pro každého z nás. Vzpomínala jsem na to, jak vždy seděl vedle kněze, který zrovna sloužil ve farnosti. Kněží se střídali, ale on byl taková „trvalka“. Uvědomila jsem si, že jsem jeho službu brala jako

samozřejmost. Až když onemocněl a jeho místo zůstávalo prázdné, tak jsem vnímala, že mi tam prostě chybí. A že není úplně obvyklé, aby se někdo věnoval službě ostatním s takovou intenzitou, zcela nezištně a po mnoho let.

Byl pro mě velmi silný okamžik, když na závěr mše pan Orliťa opět promluvil k nám shromážděným a svým skromným způsobem pronesl pár vět. Obdivuji jeho duševní svěžest, to, že i když mu tělo už slábne a neposlouchá tak, jak by asi chtěl, i přesto nás stále umí obohatit svými myšlenkami. Cítila jsem vděčnost za to, že mu bylo dopřáno dožít se tohoto jubilea a mohli jsme tuto ranní slavnost prožít spolu s ním. Velké díky za vše, náš milý pane jáhne. ■

Jana Ludvíková

Být součástí farního společenství je milost

Ráda bych se ještě vrátila vzpomínkou na své rodiče. Byli dlouhá léta součástí našeho farního společenství. Společně chodili na mši svatou, tatínek byl vždy pozorný a dvorně nosil mamince kabelku. Když po nich potom zůstalo místo v lavici prázdné, spousta farníků se mě na ně ptala. Často je nechali pozdravovat, zajímali se, jak se jim na Senioru daří. Tam prožili závěr svého života. Když maminka pomalu končila svoji pouť, cítila jsem, že se spousta lidí modlíla s námi. Otec Pavel obětavě přispěchal k jejímu lůžku, aby jí udělil již poslední pomazání. Bylo to ve vánoční svátce, měl toho opravdu hodně, přesto pohotově zareagoval. Tehdy jsem silně pocítovala milost být součástí farního společenství. To se potvrdilo i při následném pohřbu. Opět společné modlitby spousta farníků. Samotný obřad jsme celá rodina prožívali s velkou vděčností. Při tak požehnaném věku to člověk vnímal jako oslavu, radostnou naději, poděkování. No a za

měsíc se tatínek rozhodl, že odejde za maminkou.

Závěr jeho života byl už hodně těžký. Opět ta milost, mohla jsem zavolat otce Pavla, on v tu chvíli měl „náhodou“ volný čas a přijel za tatínkem se svátostí. V tento den jsme se shodou okolností společně s naší skupinkou maminek modlili, cítila jsem intenzivně sílu společné modlitby. Dotkly se mě obzvláště slova písně „Na cestu s námi, vyjdi Pane“ a v noci se tatínek na tu svou cestu vydal... Ještě bych znovu ráda uvedla, že jsem se vždy setkala s velkým porozuměním pí Kvasnicové, která hudebně obohatila oba obřady. Také bych ráda poděkovala panu Čechovi a panu Staňkovi za službu u oltáře, panu Ludvíkovi za pomoc s projekcí, a hlavně otci Pavlovi za povzbudivá slova.

Na závěr bych opět ráda zmínila slova písně, která mně s tím vším koresponduje: „Všichni jsme jedno tělo, spojil nás Ježíš.“ ■

Marie Jurygáčková

Víkendovka Žraloků ve farním domě na Kudlově

Opět nastal čas, kdy se skupinky našeho turistického oddílu vydaly na jarní víkendové akce. Ty se konaly o víkendu 10. – 12. března. Skupinka Potkanů (nejstarších kluků) jela do Lidečka na chatu skautů, holky ze skupinek Žabky a Sluníčka zase na skautskou základnu do Ratíškovic. My jsme se s klukama ze Žraloků vydali jen kousek do Zlína. Konkrétně na Kudlov, kde mají nově zrekonstruovaný farní dům. Nejlepší možná doprava byla místním MHD, takže jsme nasedli na trolejbus a jeli. Hned po příjezdu jsme využili toho, že bylo ještě světlo, zahráli jsme si pár her venku a poté se šli ubytovat.

Dům je opravdu krásně opravený a dobře vybavený. Po zkušenostech jsme se trochu báli, abychom dům po odjezdu předali v původním stavu. Během večera jsme opět hráli různé hry, které procvičily postřeh nebo znalosti ohledně našeho oddílu.

Zabývali jsme se ale i něčím vážnějším. Od otce Šupola jsme jako vedoucí dostali na Vánoce knížku *Survival* (knížka o přežití v přírodě). Tuto knihu napsal bývalý voják, který je křesťan. Dokázal zde propojit křesťanství a přežití v přírodě. A tak se kluci dozvěděli nejen to, že pro přežití je nejdůležitější nůž, ešus, křesadlo atd., ale třeba také to, jak je důležitá Bible v našem životě a co o ní vlastně víme. Také jsme se společně bavili o tom, zda je pro nás jednoduché přiznat před nevěřícími kamarády, že jsme křesťané nebo se tomuto tématu raději vyhybáme, protože se bojíme či stydíme. Před spaním jsme ještě využili místní projektor, pustili si pohádku a pak už jsme šli na kutě.

Ráno nás překvapila sněhová nadílka, a proto jsme vyšli jen na krátký výlet po okolí, kdy bylo třeba zapamatovat si obrazy obličejů černých pasažérů, které byly rozmístěny po celé trase výletu. Zde jsme pořádně propojili své mozkové závity a procvičili paměť. Kluci se také museli sami orientovat v mapě a pomocí souřadnic

dojít na správné místo. Jako dozor skupinky musím říct, že jsem se občas na začátku obával, kam dojdeme. Ale po chvíli kluci fungovali jako spolehlivá navigace, hlásili, kde budeme kam odbočovat, a myslím, že orientaci v mapě zvládli skvěle. Po příchodu zpět na farní dům, museli kluci ze seznamu tváří vybrat ty, které na cestě spatřili.

Odpoledne, po krátké obědové pauze, jsme šli opět ven. Zahráli jsme si pár her na místním hřišti. V teple domu si kluci zkusili postavit co nejpevnější most ze špejlí a taky jsme hráli hokej. Nevěříte? Podívejte se do naší fotogalerie a přesvědčte se sami. Večere tentokrát nebyla jen tak. Kluci si ji museli připravit sami. Nevařili jsme totiž my, vedoucí, ale zapojili jsme se kompletně všichni. Každý dostal kousek listového těsta a udělal si vlastní pizzu. To jsme si ale pošmákli.

Ráno jsme jeli do kostela do Zlína ke sv. Filipovi a Jakubovi. Možná jste nás tam někdo mohli zahlédnout přes živé vysílání TV Noe. Po příjezdu zpět jsme ještě zahájili druhou část naší celoroční hry. Kluci na vytištěné mapě spojují města a lepší si papírové kolejnky za body, které získávají v průběhu schůzek. Museli si vybrat nové železniční tratě pro vlakové spojení, tentokrát v České republice. Na začátku roku totiž používali mapu Evropy. V neposlední řadě bylo potřeba po sobě pořádně uklidit, a tak jsme vzali smetáky, lopatky, hadry a utěrky a za chvíli bylo hotovo. Pak už jen doběhnout na autobus do Otrokovic a hurá k našim rodinám a domovům. ■

Vojta Rafaja

Pozvánka na XXI. svatovojtěšskou veselici

Při příležitosti svátku sv. Vojtěcha přijmete pozvání na XXI. svatovojtěšskou veselici, která se uskuteční v sobotu 15. dubna 2023 v 19:30 hodin ve velkém sále Otrokovické Besedy. Letošní téma nese název Benátská noc. Nasadte si škrabošku či masku a přijďte se pobavit na benátský karneval. K tanci a poslechu hrají Čtyři foťři (4 FO3 band). Cena vstupenky je 250 Kč. Lístky je možno zakoupit u Toma Čambaly (773 515 540). Těšíme se na vás! ■

Otrokovice jsou živá farnost

Opět jsem prožila krásné nedělní odpoledne – jednak se sluníčkem, které nás těšilo skoro už jarními paprsky, jednak nad novým Farním občasníkem. Náš list totiž neuvádí jen statistická data o počtu pokřtěných a zemřelých, o termínech mší, o sbírkách apod., ale dává nám také vědět o životě ve farnosti. A byla jsem tedy šťastná (a věřím, že takových bylo mnoho), že máme ve farnosti tak skvělé lidi, kteří se s námi téměř pravidelně dělí o své názory k víře, informují nás o akcích a životě v církvi. Přípravují nám tak nejen momentální potěšení, ale můžeme od nich čerpat i spoustu vzácných rad pro náš další život! Kolik námětů k přemýšlení a následnému prožívání nám dávají. Věřím, že různé okolní farnosti nám tento časopis závidí.

A tak prosím všechny ty známé, kvalitní autory příspěvků, aby dál pokračovali v záslužné činnosti. Neboť tak jak naše tělo potřebuje občas lékaře, tak i naše duše potřebuje Boží slovo, slova útěchy a povzbuzení. Vždyť každé zrnko moudrosti v nás roste a přispívá k našemu zakotvení v Bohu. Tak se i autoři občasníku nevědomky stávají léčiteli našich duší a učiteli lásky k Bohu i našim blízkým. Tím samozřejmě

nezmenšují zásluhy pana faráře, který dělá maximum.

A o kolika různých akcích se dozvídáme, např. farní dovolená, různé zájezdy, potě, besídka, které spojují lidi společných zájmů. My, starší a staří, už nemáme takovou možnost se jich zúčastnit, ale budeme se aspoň modlit za celou farnost. Za to, aby ti malí (někteří sotva chodící) caparti, co si chodí po mši pro křížek, lízátko nebo obrázek, zůstali v lůně církve i po letech a doplňovali tak uvolňující se místa v našich kostelních lavicích.

Modlit se budeme i za to, abyste i vy – noví, mladí a šikovní začali psát do našeho Farního občasníku, abyste se nebáli podělit o vaše soukromé city s Bohem a farností a dopřáli tak potěšení celé farní rodině i v příštích číslech.

Pospolitost vidím i v tom, jak nás, babičky čekající po mši před farou na odvoz, postupně zdraví lidi odcházející z kostela a přejeme si navzájem pěknou neděli.

Naše farnost, to není jen otec Pavel, ale celá velká živá skupina farníků, kteří cítí vzájemnou sounáležitost a kteří hledají potěšení a sílu v Bohu i u svých bližních. ■

Marie Jandová

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů. Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 734263 904. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnostotrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Hana Čambalová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Danča Kořenková, Pavel Ludvík, Vojta Rafaja. Ilustrace: Pixabay. Uzávěrka dalšího čísla: 28.5.2023. Vydání dalšího čísla: 11.6.2023.